

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. VI. De interdicto Retinendæ possessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

cit. qui n. 344. censet hoc interdictum utile non concedi adversus alium possessorem rerum oppignoratarum, si à Conductore habeat causam, & titulum possidendi; sed solum actionem quasi Servianam; sed de hoc agimus l. 3. tit. de Locato, & conducto, ubi de actionibus, huic, & illi competentibus.

1117. Ceterum Schneidewinus l. 4. institut. tit. 6. §. Item Serviana, n. 12. per actionem Servianam intelligit actionem realem, & prætoriam, qua Locator agit ad res, quæ à conductore illatæ sunt in rem locatam, ut perpetuò illic essent, si biquè pro pensione, & deterioratione rei, tacitè obligatæ sunt, & à quocunque possessore quasi pignus avocet, & donec ei integrè satisfiat, retinet; sed hanc obligationem tacitam in rebus Coloni Locatori negat Haunold. supr. cit. in his exigens conventionem expressam. Idem porrò interdictum competere non tantum locatori, sed etiam aliis Creditoribus, res oppignoratas habentibus contra suos Debitores, ut earum possessionem adipisci possint, affirmat Wesenbecius; negat Hatnoldus cit. n. 345. qui n. 348. concedit edictum Salvianum dari etiam pro possessione mercium inductarum in ædes conductas, si conductor pensionem non solvat.

§. VI.

De interdicto Retinendæ possessionis.

1118. Hoc interdictum duplex est, unum vocatur *uti possidetis*; alterum *utrobi*. In utroque uterque litigantium est Actor, & Reus, & ideo hoc sensu duplex est, l. 3. §. 1. ff. h. t. ille tamen habetur simpliciter pro Actore, qui primus ad iudicium provocavit, l. 13. ff. de iudic. Actori autem, spectato jure civili, probandum est. 1. quòd in possessione à Reo turbatus sit; 2. quòd temporeurbationis possederit: jure autem Canonico sufficit probatio antiquioris possessionis; c. licet. 9. de probat. Hinc eodem jure ille obtinet, qui vel probat antiquiorem possessionem, vel pro hac meliores pro-

bationes adducit. Remedium possessorium ex interdicto retinendæ possessionis intentari potest pro conservatione jurisdictionis, honoris, & obsequiorum quasi possessione; Barb. in cit. c. licet. n. 11.

DUBIUM I.

De interdicto: *Uti possidetis*.

1119. Hoc interdictum datur pro retinenda possessione immobilium sine vitio, hoc est, nec vi, nec clam, nec precario; possessorum, contra eum, qui possessionem audeat turbare, vel inquietare; hoc tamen intellige, ut detur possessori contra impediendum, seu molestantem alterum in sua possessione, quamvis inquietans illum repellere possit exceptione vitii, quo laboret ejus possessio; quia tunc æquum non est, ut vincat eum, à quo possessionem accepit: secus est, si ab alio tertio illis viis possessionem accepisset; uti habetur, §. hodie, instit. de interdictis, & l. 1. ff. & c. uti possidetis. Neque opus est, hanc exceptionem opponi ante litem contestatam; nam quolibet tempore, quo prædicta exceptio opponatur, admitti debet, quia est peremptoria, & jus possessionis extinguit; quibus positis:

1120. Quæres 1. contra quem possessori competat interdictum *uti possidetis*? Resp. quòd contra quemlibet, qui præensione possessionis sive naturalis, sive civilis, vel quovis alio modo, verbo, vel facto, ipsum in sua possessione inquietat, l. si duo, §. si vicinus, ff. uti possidetis; & l. vim facit, de vi, & vi armata; & habetur in c. audientia. 4. de restit. spoliat. ubi dicitur, Reum in interdicto de retinenda succumbere, abjuratone probatâ, seu probato juramento spontaneè præstito, se possessori Ecclesiæ Pelensis quæstionem de cætero moturum: Perturbare autem in possessione alterum dicitur, si liber possessionis usus ei impediatur, ut colligitur ex dict. l. vim facit.

1121. Quæres 2. an hoc interdictum detur etiam pro retinendæ possessione incorporalium? v. g. servitutum, ac aliorum jurium? Communis affirmat; nam hæc quasi

quasi possidentur, ideòque pro eis compè-
runt omnia remedia possessoria, ut deci-
dit lex quoties 2. ff. de Servitutib. L. 2. §.
fin. ff. si servitus vindicetur, & tradit
gloss. L. 1. ff. uti possidetis; Bartol. L. 3.
§. Unde vi, ff. de vi, & vi armata; & vi-
detur colligi ex textu claro, quo istud in-
terdictum usufructuario conceditur L. ult.
ff. h. t. ibi: in Summa puto dicendum, &
inter fructuarios hoc interdictum reddend-
um, etsi alter usumfructum, alter pos-
sionem sibi defendat. Idem erit pro-
bandum, & si usufructus quis sibi defen-
dat possessionem. Proinde etsi alter usum,
alter fructum sibi tueatur, & his interdi-
ctum erit dandum.

1122. Quæres 3. quid probandum sit agenti
ex interdicto uti possidetis, ad hoc, ut effe-
ctum obtineat? Resp. probanda illi esse
duo (si aliunde notoria non sint) primò, se
in possessione esse; & 2. se, durante hac
possessione, ab Adversario turbari; & ideo
in libello petere debet, ut declaretur pos-
sessor, & reus cogatur à molestatione de-
sistere, in superque damnetur ad interesse
molestationis prætentæ; sic habetur L. 1.
in princ. & ibi Bartol. n. 5. & §. est igitur,
& L. si duo, §. fin. ff. uti possidetis; jure
tamen Canonico sufficit probatio posses-
sionis antiquioris, ut habetur in e. Licet
de probat. ubi dicitur, quòd, si Actor, &
Reus, in interdicto retinendæ possessionis
proben, obtineat is, qui antiquiorem pos-
sionem probat titulo maximè justifica-
tam, vel meliores probationes respectu
possessionis adduxit. Quare, quoties am-
bæ partes sunt in possessione, & utraqùe
prætendit se possidere, illa obtinere deb-
et, quæ prior possidet; sic Mascard. de
probat. conclus. 1193. in princip. Si du-
bium sit, quis tempore litis possideat, ille
tuendus est, quem verosimilius est possi-
dere; Haunold. tom. 1. de Just. tr. 3. num.
351. Si utraqùe pars æqualiter possessio-
nem probavit, nullusquè, vel uterquè
ostendit titulum, quin appareat, quis ad
judicium provocaverit, rem forte ad judi-
candam esse docet Barbof. cit. n. 28. vel
potius dividendam, si potest; si non, æsti-
mandam; de quo V. Fachinæum l. 8.
c. 16.

1123. Quæres 4. an probare debeat, se tem-
pore turbationis possidere? Resp. quòd
sic, L. 1. & 2. ff. uti possidetis; & §. hodie,

Institut. de interdict. censet tamen Ca-
stropalaus cit. tom. 7. tr. 32. D. unica, §.
4. n. 8. non requiri, quòd probet expres-
sè, se possidere tempore litis contestata; &
nam hoc præsumitur, probata possessione
tempore turbationis.

Quæres 5. quid pronuntiare debeat Ju-
dex, probatis illis, quæ probanda dixi-
mus possessori agenti contra inquietan-
tem? Resp. quòd pronuntiare debeat,
illum esse possessorem; quòd possessio-
nem illi confirmet; præcipiendo simul
Adversario, ne possessorem deinceps in-
quietet; ac illi satisfaciatur, quanti posses-
soris interest, non fuisse turbatum; sic
habetur L. 1. L. si duo, ff. uti possidetis;
L. unic. C. eod. §. Retinendæ, de inter-
dict.

Difficultas est, an Judex Victorem de-
beat obligare, ad satisfactionem, nihil se
in re possessa deterius facturum; sed rem,
cujus possessionem obtinuit, salvam, & il-
lasam restitutum, si in petitorio succu-
berit? Reum, autem, seu victum, se
non amplius possessori molestiam exhibi-
turum, quo minus re possessa liberè ura-
tur? Pro prima parte communis affirmat
ex L. unic. C. h. t. in secunda discordes
sunt Authores; verior sententia in hoc
videtur illa, quæ distinguit, & affirmat,
si controversia mota sit super servitutibus,
& tractum successivum habentibus; ad-
herentibus rei ab Adversario possessæ cre-
dendum, obligandum esse satisfactionem
præstare, amplius non turbaturum;
quia id videtur decisum, L. harum, L. vgi,
ff. si servitus vindicetur; sed specialiter
L. penult. ff. de servitutib. ibi: Caven-
dum putat Labeo, quia nulla ejusmodi ju-
ris vacua traditio esset; & L. penult. ff.
de aqua quotid. & æstiva. ibi: si de via,
itinere, actu, aqueductu agatur, ejus-
modi cautio præstanda est, quando quis de
jure suo doceat, se non impediturum a-
gentem, & aquam ducentem, & iter fa-
cientem. At verò, si controversia mota
sit super fundo, vel alia re corporali, ne-
gat obligationem satisfactionis de non am-
plius molestando; nam ex illa L. unica,
C. in qua se fundat opinio contraria, id
non colligitur; ibi enim solum dicitur,
vel esse præstandam satisfactionem, vel
transferendam possessionem edicti per-
petui, dum judex de proprietate cogno-
scat;

scat; hoc autem non appellat victum, sed victorem in possessorio; hic enim obligandus est, de re illata conservanda, donec causa proprietatis decidatur; Fachin. cit. c. 14.

DUBIUM II.

De interdicto Utrobi.

1126. **H**Oc interdictum datur pro retinenda possessione *mobiliū*; in cæteris convenit cum interdicto uti possidetis; advertendum autem, quando contingit duos litigare super possessione retinenda; fieri posse, quod vel agant de possessione rei secundum diversas partes; unus, possideat tanquam Proprietarius; alter, tanquam Usufructuarius; vel unus omnem sibi possessionem exigat, Adversarium autem repelli. In primo casu, quolibet legitime probante jus suum, Judex pronuntiabit: *uti possidetis, ita deinceps possideatis*: in secundo autem possessor non defendetur, nisi probet, se nec vi, nec clam, nec precatio possessionem ab illo indeptum esse; quid porro dicendum in casu, quo ambo petunt possessionem ejus rei in solidum? constat à n. 1122.

1127. Quoniam autem diximus interdictum retinendæ concedi in incorporalibus; & juribus, videtur opponi posse, quod hoc non sit necessarium; quia pro servitutibus constituta sunt propria interdicta, ut: de itinere, actuque privato, ff. h. t. de fonte, de rivis, de cloacis; quæ interdicta dicuntur *quasi possessoria*, L. 20. ff. de servit. L. 1. §. hac interdicta, ff. de aqua quotid. ergo non datur interdictum utile: *uti possidetis*. Deinde finis hujus interdicti est, ut intelligatur, quis sit possessor propter judicium petitorium, ut postea de Dominio agi possit ab eo, qui possessor non est: atqui hoc non procedit in servitutibus; quia servitutem petere potest, tam qui possidet, quam qui non possidet; §. æquè, instit. de act. L. 6. §. etsi forte, & L. sicut, §. sed si queritur, ff. si serv. vind.

1128. Sed hæc non obstant. Nam illa interdicta servitutum, non extendunt se ad jura, & alia incorporalia non adhærentia

alicui rei corporali; imò nec ad omnes servitutes; nec obstat uni eidemque competere plures vias, se, suaque defendendi. Alterum autem, quod dicitur, eum, qui possidet, posse servitutem vindicare; non videtur rectè dici; nam, quæ absunt, vindicamus; non, quæ possidemus; textus autem allegati non probant intentum; nam aliud est, *servitutem vindicare*; aliud, *negare, illam alteri competere*; hoc secundum dicunt illa jura; non verò primum; unde talis actio negatoria, potius dici potest vindicatio immunitatis à servitute; quàm vindicatio servitutis, præsertim jam possessæ.

Prædictis addi possunt interdicta, quæ pertinent ad servitutes rusticas; nam ei, qui legitime acquisivit servitutem in re alterius, v. g. ducendi aquam ex alterius puteo, vel eundi hâc viâ, hoc itinere, dantur interdicta illa contra impediendum ab usu earum servitutum, de quarum prima est titulus in ff. de aqua quotid. de secunda tit. ff. de itinere, actuque privato, modò ille usus non sit acquisitus clam, vi, vel precario; sufficit autem una nocte, vel die ita duxisse; L. 1. §. 4. h. t. similia interdicta sunt etiam de rivis, de fonte, de cloacis, &c. Interdictum autem, ne vis fiat ei, qui à Prætorè missus est in possessionem, rectius reducitur ad interdictum adipsæ scendæ, quàm retinendæ possessionis.

§. VII.

De interdicto Recuperandæ possessionis.

1129. **S**icut datur interdictum retinendæ possessionis contra vim turbativam; sic datur recuperandæ, contra vim expulsi-
viam. Jura enim maximè oderunt violentias, & rapinas; & ideo pluribus modis succurrunt spoliatis, & vim passis, tam viâ criminali; quàm civili; tam per modum agendi, quàm excipiendi, ut habetur c. cum dilectus, 2. & c. super spoliatione. 4. de ord. cognit. Dupliciter autem potest quis à possessione dejici, vi privatâ, & vi publicâ, seu armatâ. Qui alium dejicit vi publicâ, & armatâ, ex Constitutione Maximiliani, & Caroli V. incidit in poenam violatæ pacis, quam vulgò vocamus
dett